

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 153/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák, Bröstl, s. r. o., Štúrova 27, Košice, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Alexandra Bröstla, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 27 CoE 23/2014-130 z 19. novembra 2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 2 Er 783/2008-106 z 12. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 27 CoE 23/2014-130 z 19. novembra 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 Er 783/2008-106 z 12. júna 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«V exekučnej veci oprávneného [REDAKOVANÉ] proti povinnému 1./ [REDAKOVANÉ] a 2./ [REDAKOVANÉ], o vymoženie 66.387,84 € vedenej pod sp. zn. 2Er/783/2008 vydal Okresný súd Prešov uznesenie zo dňa 12. júna 2013 č. k.: 2Er/783/2008-106, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu prvostupňového súdu podal sťažovateľ ako oprávnený odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozhodol uznesením zo dňa 19. novembra 2014, č. k.: 27CoE/23/2014-130 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti odvolaciemu rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove podal sťažovateľ dovolanie zo dňa 22. januára 2015, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté. K podaniu dovolania si dovoľujeme uviesť, že z hľadiska absencie prechodných ustanovení k novele Občianskeho súdneho poriadku účinnnej od 1. januára 2015 (bližšie viď ďalej) nie je jednoznačné, či ho možno považovať za účinný prostriedok nápravy – predmetné dovolanie bolo podané predovšetkým z dôvodu opatrnosti...

... nie je v danom prípade zrejmé, či je procesne prípustné dovolanie, nakoľko podľa dikcie ustanovenia § 237 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodu, že sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní. Predmetné ustanovenie bolo do OSP doplnené zákonom č. 353/2014 Z. z. súčinnosťou od 1. januára 2015 – z dôvodu absencie intertemporálnych ustanovení nie je zrejmé, či rozhodujúcim pre aplikáciu tohto ustanovenia je časový moment (i) začatia exekučného

konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie alebo časový moment (ii) podania dovolania proti rozhodnutiu vydanom v exekučnom konaní. Inými slovami nie je zrejmé, či sa citované ustanovenie aplikuje iba na rozhodnutia vydané v exekučnom konaní, ktoré sa začali po účinnosti zákona č. 353/2014 Z. z. alebo aj na exekučné konania začaté pred jeho účinnosťou alebo či je rozhodujúce kedy bolo podané dovolanie. Vzhľadom na uvedené bol sťažovateľ z dôvodu opatrnosti nútený v rámci splnenia podmienok na podanie tejto sťažnosti podať predmetné dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky ako príslušný dovolací súd a zároveň podať túto sťažnosť. ...

Podľa názoru sťažovateľa došlo napadnutým rozhodnutím, resp. postupom Krajského súdu v Prešove v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Prešov k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru z nasledovných dôvodov:

- 1. Nečakaná zmena právneho posúdenia odvolacím súdom...*
- 2. Arbitrárne právne posúdenie...*
- 3. Porušenie princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí...*
- 4. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia...»*

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ podrobne rozviedol svoju argumentáciu vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 19. novembra 2014, č. k.: 27CoE/23/2014-130 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 12. júna 2013, č. k. 2Er/783/2008-106, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 19. novembra 2014, č. k.: 27CoE/23/2014-130 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 12. júna 2013, č. k. 2Er/783/2008-106 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 € na účet Advokátskej kancelárie Illeš, Šimčák, Brösl, s. r. o... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ zároveň žiadal, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 783/2008 o vymoženie pohľadávky v sume 66 387,84 € v prospech sťažovateľa ako oprávneného okresný súd napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu. Sťažovateľ súčasne s podaním sťažnosti ústavnému súdu podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie proti uzneseniu krajského súdu.

Ústavný súd už zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 84/2010, I. ÚS 153/2010, III. ÚS 200/2010, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po negatívnom rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa. Pritom lehota na prípadné podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu napadnutému dovolaním sťažovateľky (porovnaj tiež rozsudok európskeho súdu z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53 a 54). Nie je ani dôvod na to, aby ústavný súd prerušil konanie a vyčkával so svojím rozhodnutím až do vydania rozhodnutia dovolacím súdom, lebo sťažovateľ môže podať ústavnú sťažnosť až po doručení rozhodnutia o danom mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní).

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv uznesením krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu, ústavný súd preto viazaný petitom sťažnosti odmietol sťažnosť

sťažovateľa aj v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu nedostatku svojej právomoci, keďže uznesenie okresného súdu mohlo byť a aj bolo preskúmané v odvolacom konaní krajským súdom.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015